

Bojovníci

Viktória Tomečková

BOJOVNÍCI

1.Časť

Kapitola 1

„Slečna Mouzesová!“

Podskočila som pri zvuku môjho mena. *Čo zasa chce?* Zakotvila som pohľadom na mojom profesorovi literatúry.

„Áno?“ ozvala som sa.

„Príďte nám prerozprávať dielo Hamlet od Shakespeara.“

No do pekla!

„Prečo ja?“ hlúpo som sa ho spýtala a v kútiku duše som dúfala, že svoje rozhodnutie nakoniec zmení.

„A prečo nie, slečna?“

Tohto šedivého pána oblečenom stále v sivom obleku som vôbec nemala v láske. Bol slizký a povýšenecký, no najviac mi vadilo jeho neskutočné množstvo nemiestnych poznámok, myslel si, že je vďaka nim vtipný. Neodstavilo ho ani trápne ticho, ktoré prerušoval len jeho smiech.

„Pretože som bola odpovedať minule a navyše potrebujem už odísť.“ *To som teraz zvedavá čo si vymyslíš!* Psst! Okríkla som svoj vnútorný hlas.

„Naozaj? A kam? Hádam ste len nezistili, že ste tehotná?“ Ha-ha.

V takýchto situáciách mi ho bolo ľúto.

„Ako ste vedeli?“ ironicky som poznamenala, schmatla som tašku a vyšla von z triedy.

Toto je už po druhýkrát tento týždeň čo som takto odišla z nejakej hodiny. Rodičia z toho nebudú nadšení.

Zašla som na ihrisko, pretože môj brat bol v bejzbalovom tíme a práve im prebiehal tréning. Posadila som sa na tribúnu do jedného z horných radov, vytiahla som si desiatu a užívala si hrejivé slniečko.

„Ahoj, čo tu robíš?“ zastavil sa u mňa brat.

Našťastie pre mňa, už bol osprchovaný.

„Litika je vážne nuda.“ Zasmiala som sa.

„Budeš mať z toho zbytočné problémy, mala by si si brať príklad zo mňa.“ Posadil sa ku mne.

„Z teba? Prosím ťa, každú chvíľu chodíš domov s modrinami po celom tele. Ty naozaj nie si ten,

z koho by som si chcela brať príklad.“ Štuchla som do neho a podala mu zvyšok mojej desiaty.

„Môžeš s tým prestať? Vieš, že sa biť nemôžem, mimochodom ďakujem.“ Zakýval sendvičom v ruke.

„Ako to dnes šlo?“ otázka mojej drahocennej mamičky ma ani trochu neprekvapila. Každý deň sa nás pýtala to isté s hrôzou v očiach či sme náhodou nespravili niečo, čím by sme na seba pritiahli nechcenú pozornosť.

„Nič zvláštne sa nestalo.“

Vždy ma pobavil jej výraz tváre, ktorý naznačoval ako sa jej obrovsky uľavilo.

Raz som sa jej opýtala prečo nás dala do školy, keď je z toho taká nervózna, ona mi odpovedala, že keby bolo po jej nikdy by sme tam nechodili.

Vtedy mi svitlo, že tam chodíme len kvôli ockovi, ktorý pokladal za dôležité začleniť nás do normálnej spoločnosti ako vravieval.

„To nie je tak celkom pravda.“ Ozval sa môj milovaný braček.

„Prestaň!“ hodila som po ňom ovládač, ktorý sa mi dostal pod ruku.

„Čo sa stalo?!“ mama práve prežívala menší infarkt.

„Nič!“ vykrikla som ešte pred Liamom.

„Ticho, Lily!“ okríkla ma mama spýtavo hľadiac na Liama.

„Nič vážne, len naša hviezda odišla skôr z hodiny, opäť.“

Opatrne som sa zadívala na mamu, aby som sa pripravila na jej reakciu, ale na moje prekvapenie jej tvár ostala úplne nečitateľná a to sa nestáva veľmi často.

„Mami?“ ostražito som sa opýtala, keď dlhšiu dobu nereagovala.

„Liv?“ pribehol k nej ocko, mama bola úplne bledá.

„Som v poriadku.“ Šeptom nám oznámila.

„Nevyzeráš tak.“ Oponovala som jej.

„Povedz nám pravdu.“ Ozval sa Liam.

Mamka sa spýtavo pozrela na ocka, ale ostala ticho.

„Povedz im to Leo.“ Prehovorila napokon.

„Chceli sme vám to povedať už o čosi skôr, ale neboli sme si tým istý až do dnešného rána.“ Začal pomaly.

„Tak vyklopíš to už?“ dožadoval sa Liam.

„Čakáme prírastok do rodiny.“

Rodičia sa na nás dívali, čakali ako zareagujeme. Ja som ostala šokovaná, nevedela som či sa mám tešiť, alebo nie.. jasné milujem malých krpcov, ale mať jedného doma? Navyše mama už nie je najmladšia. Kým ja som nad všetkým uvažovala môj dokonalý braček už stískal oboch rodičov, potešilo ho to, akoby aj nie? Je to Liam a ten sa teší z čohokoľvek.

„Lily?“ pozrela sa na mňa mama.

„Áno? Teda, myslím super! Teším sa.“ Zatvárila som sa nadšene.

„Ty sa netešíš!“ obvinila ma.

„Jasne, že sa teším, len som premýšľala o tom, čo všetko to prinesie a ako veľmi sa tým zmení situácia pre nás.“ Mama s ockom sa zasmiali.

„Zlatko, nič sa nezmení, jediné v čom nastane menšia zmena, bude počet členov našej rodiny.“

Vysvetľoval ocko.

„Naozaj? Nebudeme sa sťahovať?“ vystrelila som obočie nahor.

„No, myslel som, že sa nič nezmení najbližších deväť mesiacov.“ Odkiaľal si.

Zafunela som a odišla do izby. Takto to bolo vždy, keď sa niekomu ako sme my narodilo dieťa, musel sa odsťahovať. Nikdy som nechápala prečo, až kým mi to nevysvetlila mamka minulý rok, po odchode môjho malého bratranca Jimmyho.

„Lily takto to funguje už roky, rodičia vezmú svoje dieťaťko a odídu sním na Miesto, kde sme všetci vyrastali a učili sa byť tým kým sme.“ Takto znela jej odpoveď, ale vtedy predou mnou zatajila jeden malý detail o tom, že ostatné ich deti s nimi ísť nesmú. Keď som sa to dozvedela bolo mi to jedno, myslela som si, že ma to už nemusí trápiť, keďže ja a môj brat sme dvojičky, boli sme tam všetci spolu, nikto nemusel byť oddelený od nikoho, ale teraz sa to zmení, mama, ocko a ten malý krpec nás opustia, ktovie na ako dlho?

Ja s Liamom som na tom Mieste ako to nazýva mama, bola do našich pätnástich rokov a to sme obstáli ešte dobre. Iní tam sú oveľa dlhšie. To ako dlho tam ostaneš určuje rada, ktorá rozhodne či už si pripravená na to, aby ťa vypustili do normálneho sveta. Pamätám si, aký to bol pre mňa šok, vyjsť spoza mohutnej brány, bývať v meste, chodiť do klasickej školy, trvalo mi rok,

kým som si na všetko zvykla. Najhoršie bolo, keď som si uvedomila ako nás na tom Mieste obmedzovali a čo všetko nám bolo odopriate. Náš život na Mieste bol o dennodennom stereotype. Ráno sme vstávali o siedmej, šli sme do školy, kde nás nenaučili nič podstatné o živote, normálnom živote a tak sme sa presúvali na tréningy, kde sme sa mali naučiť správne používať svoju silu, aby sme niekomu tam vonku neublížili. Potraviny, oblečenie, drogéria a všetky bežné veci, ktoré si teraz môžem kúpiť v obchodoch, nám boli dovážané v presnom množstve do každej rodiny. Vedela som, že svojmu dieťaťu by som niečo také neurobila. Nikdy. Radšej by som celý život nemala žiadne deti.

Obvykle si moje dlhé tmavé vlasy nechávam padať pozdĺž ramien, ale dnes som sa rozhodla pre iný variant. Rybí chvost.

Už som končila, keď sa spoza mňa vynoril môj brat. Pozrela som sa na náš odraz v zrkadle, to boli chvíle keď som si uvedomila akí sme rozdielny, má čierne vlasy, ktoré si každé ráno nagéluje pred tým

ako opustí dom, husté obočie a modré oči. Moje oči majú sýtu zelenú farbu, jediné čo máme ako tak spoločné je výška, na druhej strane je pravda, že pri jeho vyšportovanej postave pôsobí o čosi vyššie ako ja. Ja mám síce tiež zopár svalov, ale rozhodne nie som žiadna fitnesska.

„Pozri, viem, že som sexy a neodolateľný, ale Lily, si moja sestra!“ štuchol do mňa a začal sa smiať. Zagúľala som očami do zrkadla a šla za mamou. *Zvláštna*. Preletelo mi hlavou, keď som ju nenašla nikde v dome. Čudnejšie bolo, že som nezbadala ani ocka.

„Kde sú naši?“ zmätene som hodila pohľadom po Liamovi.

„Netuším, možno šli na nákup, alebo čo.“ Kývol plecami.

Prehľadala som ešte raz všetky izby, ale nenašla som ich.

„Pozri.“ Podal mi Liam do ruky nejaký list.

„Čo to je?“ pozrela som sa na neho s obavami.

„Odišli.“ Hľadel do prázdna.

Nechápala som prečo by to robili, veď mali ešte deväť mesiacov. To sme im ani nestáli za to, aby nám to povedali z oči do očí?

Vytrhla som list Liamovi z ruky, vzala som zo skrinky zápalky a zapálila ho.

„Prečo to robíš?“ akoby mu stále nedochádzalo.

„Liam, opustili nás.“ Vyslovila som čo už bolo jasné.

„Čo budeme robiť?“ porazenecky sa opýtal.

„Nebudeme sa tváriť, že sa niekedy vrátia, obaja vieme, že ak by to aj urobili, tak skoro to nebude.“

Prikývol, čo som teraz brala ako znak, že mi rozumie, čo hovorím.

„Budeme chodiť ďalej do školy, veď už máme osemnásť, dokážeme sa o seba postarať.“ Objala som ho.

Nastala naša veľká skúška, po prvýkrát sme sa ocitli v škole s vedomím, že doma na nás už nikto nečaká. Pozrela som sa posledný krát na Liama.

„Som v pohode.“ Dal mi pusu na líce a zabočil do svojej triedy.

Mňa čakala hodina matematiky, na ktorej som sa nevedela sústrediť ani za normálnych okolností, nie to ešte teraz.

Našťastie náš profesor si vždy celú hodinu písal niečo na tabuľu a nám nevenoval takmer žiadnu pozornosť.

Stále som premýšľala nad dôvodom aký mohli mať naši rodičia na to aby odišli už teraz, škoda, že som si neprečítala ten list.

Asi v polovici hodiny sa otvorili dvere, vstúpil do nich neznámy chalan v našom veku, bol vysoký, svalnatý, vlasy mal ostrihané na ježka a na tvári mal viditeľné strnisko, na jeho ľavej ruke som si všimla časť tetovania, ale nevedela som rozoznať čo to je.

„Dobrý.“ Pozdravil sa akoby tu už chodil dlho, aj ostatní moji spolužiaci na neho hneď začali reagovať, dokonca aj učiteľ ho spoznal. Cítila som sa neinformovane.

„Adam, už si sa vrátil?“ usmial sa na neho profesor.

„Hej, už ste mi chýbali.“ Zasmial sa a obzeral sa po triede za voľným miestom.

Jeho pohľad pristál na mne, z čoho som usúdila, že som zrejme obsadila jeho miesto. Dívala som sa na neho a čakala čo urobí.

„Sadni si tam.“ Ozval sa učiteľ a ukázal na lavicu úplne vpredu pri okne. Adam sa tam z výdychom posadil, ale neoponoval. Veľmi na výber tiež nemal.

„An?“ buchla som do mojej kamarátky sediacej predou mnou.

Naklonila sa dozadu.

„Kto to je?“ spýtala som sa jej.

Otočila sa ku mne a šeptom spustila. „To je Adam, chodí sem od prvého ročníka, ale minulý rok odišiel na výmenný pobyt. Pred jeho odchodom tu bol veľkou hviezdou, najlepším hráčom v bejzbalovom tíme, každé dievča na škole bolo z neho paf, teda až na mňa a musím povedať, že jemu tá pozornosť veľmi vyhovovala. A ako vidím ani ten čas kým bol preč nič nezmenil.“ Dokončila svoj monológ.

„Prečo až na teba? Bola som zvedavá.“

„Pretože je to môj brat.“ Žmurkla na mňa a otočila sa späť dopredu.

Ostala som v šoku, An má brata?

O pár sekúnd neskôr som si uvedomila, že mi o ňom párkrát rozprávala, niečo o tom, že jej chýba a ako sa teší na to, keď sa vráti.

Zazvonilo, toto bola asi najrýchlejšia pol hodina za celý môj život. Vyšla som rýchlo z triedy, aby som skontrolovala Liama ako je na tom. Po ceste som sa modlila, aby som ho nenašla s ďalším monoklom.

Našla som ho pri jeho skrinke ako si vymieňa veci. „Ukáž sa mi.“ Chytila som mu bradu a pootočila ňou.

„Prestaň!“ odklonil sa späť. Bol očividne nabrúsený, ale nie na toľko aby sa nechal zmlátiť. To by ma zaujímalo čo sa stalo.

„Hovor.“ Oprela som sa o skrinky.

„Nemám ti čo povedať.“ Zabuchol skrinku a odišiel. Ostala som tam stáť z otvorenými ústami, nechápala som to, doteraz mi vždy všetko povedal. Pokrútila som hlavou a vybrala som sa k svojej skrinke.

„Tak tu si.“ Zaregistrovala ma An.

„Musela som ísť za bratom.“ Pousmiala som sa.

„Stalo sa mu niečo?“ zavrela svoju skrinku a pozrela sa na mňa. Vždy keď som sa je zadávala do očí, zbadala som súcitný pohľad, považovala som ju za veľmi dobrého človeka. Možno tak na prvý pohľad pri svojich čiernych roztrapatených

vlasoch, tmavom oblečení a tetovaniach nevyzerala, ale určite taká bola. Ostatní, ktorý ju dobre nepoznajú, ju považujú za obyčajnú rebelku.

„Vlastne neviem, nechcel mi o tom hovoriť.“

Postažovala som sa jej.

„Mal nejaké modriny?“ vypytovala sa.

„Prekvapivo nie.“ Vzala som si poslednú knihu.

„Tak vidíš, nebude to vážne!“ vykrikla nahlas a spokojne ma počúchala po ramene.

„Ahoj.“ Otočila som sa a zbadala som Aninho brata.

„Asi by si ani neprežil, keby si na seba nepútal pozornosť, čo?“ radostne ho objala.

„Prepáč, ale musel som si ešte niečo vybaviť, prišiel som hneď ako som mohol.“ Takže ona nevedela, že už je späť? Zvláštne.. možno nebývajú spolu. Uvažovala som, keď som si všimla ako sa na mňa pozrel.

„A ty si?“ díval sa mi priamo do očí.

„Ou, jasné, prepáčte, takže toto je môj brat Adam a toto je moja skvelá kamarátka Lily.“ Trápnejšie som sa cítiť už nemohla. Potriasla som mu nastavenou rukou.

„Obsadila si mi moje miesto.“ Zasmial sa.
„Asi si budeš musieť nájsť nové.“ Povedala som naraz so zvoneníím.
„Okey, ja musím na tréning, vidím e sa neskôr.“
Pozrel najprv na An a tak na mňa.
„Tak čo na neho hovoríš?“ spýtala sa An po ceste do triedy.
„Videla som ho minútu An, čo aj viem?“ ešte stále mi búšilo srdce.
„Ale no tak, prvý dojem je vždy ten naj!“ nedala sa.
„Vyzerá byť fajn.“ Snažila som sa tváriť nezaujate. Nemôžem sama pred sebou popierať, že ma priťahuje, ale jeho sestry to určite nepoviem.
„Fajn? Môj brat je úžasný! Naozaj, ak by si ho spoznala bližšie, milovala by si ho. Aj keď je pravda, že občas sa nechá príliš ľahko vyprovokovať.“ Zachmúrila sa.
„Ako to myslíš?“ opýtala som sa.
„Niekedy sa pobije pre nič za nič.“ *Skvelé.*
„Nech sa drží ďalej od môjho brata a bude to fajn.“ Povedala som vážne. An sa zasmiala a otvorila nám dvere do triedy.

Konečne sa skončila aj posledná hodina, pozrela som sa na hodinky. Bolo pol štvrtej, čo znamenalo, že môjmu bratovi sa pred chvíľou skončil tréning.

„Počkaj ma!“ započula som za sebou Anin hlas.

Zastavila som sa v strede chodby, keď ku mne dobehla, dali sme sa do kroku.

„Myslíš, že Adam a Liam sa už skamarátili?“
radostne zarapotala An.

„Tak to si nemyslím.“ Zadívala som sa pred seba, kde vonku pod schodmi, stál Liam obkľúčený asi štyrmi ďalšími chalanmi, zvyšok myslím, že tvorilo publiku. Všimla som si že priamo oproti nemu stál práve Adam. Zakrútila som hlavou, prečo neprestane provokovať?

Pozrela som na An, tá mala v očiach previnilý pohľad. Usmiala som sa na ňu a pristúpila som o čosi bližšie, aby som počula o čo tu ide.

„To je všetko čo dokážeš?“ môj brat je ozajstný génus.

„Mal by si prestať provokovať, lebo sa to neskončí dobre.“

Všímala som si hlavne Liamov výraz, ktorý sa mi ani trochu nepáčil. Nikdy som nepochopila prečo

niekoho provokuje, keď vie, že sa nemôže adekvátne brániť.

„Snažíš sa ma zastrašiť?“ vysmial sa mu Liam.

„Vidím, že to nemá zmysel, ale počul som, že tu máš aj svoju sestričku, možno kvôli nej by si mohol prestať.“ Bola som znechutená, vážne sa vyhrážal môjmu bratovi? Pozrela som na An, ako toto mohol byť jej brat?

„Mrzí ma to.“ Na viac sa nezmohla.

„Mojej sestry sa ani nedotkneš!“ vyštekol Liam.

Toto už začínalo byť vážne.

„To sa ešte uvidí, záleží na tom ako vyzerá.“ Teraz mi už bolo na zvracanie. Zaostrila som pohľadom na Liama a videla som, že sa už dlhšie neudrží.

Nemala som na výber a bez dlhšieho premýšľania som sa k nim rozbehla.

„Liam!“ zakričala som na neho a vtrhla som medzi nich, nevšímala som si nikoho iného, sústredila som sa len na môjho brata, vedela som, že sa musí upokojiť.

„Nádych, výdych.“ Vravela som mu pomaly. Robil čo som mu vravela, našťastie sa získaval späť kontrolu nad sebou.

„No páni.“ Povedal Adam. Zhnusene som sa na neho pozrela na pár sekúnd, potom som svoj pohľad zamerala opäť na Liama.

„Bravo!“ začal tlieskať Adam, myslím, že to bol on, keďže vzduchom zaznel jeho hlas.

„Mamička tíši svoje dieťaťko.“ Všetci sa začali smiať.

„Prestaň.“ Predsedila som cez zaťaté zuby, mala som čo robiť aby som sa ovládla.

„A čo mi urobíš? Zavoláš na mňa otecka?“ toto bolo už priveľa. Neznášam ak si niekto zo mňa robí žarty a podceňuje ma, ale už vôbec neznesiem ak mi niekto útočí na moju rodinu.

Prudko som sa otočila, pozrela mu do očí, ohla ruku v päšť a švihla ňou priamo k jeho tvári, umiestnila som ju presne tak ako som chcela, použila som celú svoju silu a dostala ho do kolien.

„Možno ty by si mal zavolať svojho otecka.“

Poznamenala som, ťahala som Liama za sebou smerom k autu. Za chrbtom som počula udivené zvuky ľudí, ale nezaoberala som sa tým. Nastúpili sme, naštartovala som a posledný krát som sa zadívala na Adama, ktorý sedel na zemi v miernom šoku a díval sa naším smerom.

„Nemala si sa do toho pliesť.“ Liam prerušil ohlušujúce ticho, ktoré vládlo už dosť dlho.

„Žartuješ? Neovládal si sa!“ ešte stále som bola rozčúlená.

„Útočil na teba, čo som mal robiť? A keď už hovoríme o tom kto sa neovládol, čo to malo znamenať? Prečo si ho preboha udrela?“ sadol si oproti mne do kresla.

„Zaslúžil si to.“ Skonštatovala som.

„Typické.“ Podráždene sa postavil a dal sa na odchod.

„Počkaj!“ zastavila som ho.

„Čo je?“ otočil sa na schodoch.

„Čo bolo v tom liste od rodičov?“ chcela som vedieť dôvod, prečo odišli.

Liam si vzdychol a usadil sa na miesto, kde sedel pred chvíľou.

„Vedel som, že sa ma na to opýtaš. Nebolo tam toho veľa, v liste sa písalo, že museli odísť už teraz, pretože, vedeli, že ich budeš chcieť zastaviť.. tiež nás prosili o odpustenie a napísali, že nás budú